

Mali je to grad. Oduvijek sam to govorio. Jednostavno, trebalo ih je shvatiti. Nitko nije shvaćao mene, ali to je već jedna druga priča. Pa, stavite sebe u takvu situaciju, kada bi na primjer nosili plavu kapu i sto osoba vam kaže: „Imaš predivnu crvenu kapu.“, ne biste htjeli biti jedini koji kaže: „Ne, to je plava kapa.“

Na kraju krajeva, tu smo da slijedimo tanke linije „normalnog“ ponašanja i uobičajene, kako to oni kažu, ah da...komforne zone. Riječ koja je ubila više kreativnih glava nego sam rat. Da, crna je to rečenica, ali ako je pročitate dvaput, razmislit ćete jesam li u pravu.

Da ne duljim, neću vam odati svoje ime, jer to su ipak, samo slova. Dat ću vam nešto što ima vrednotu, svoju priču.

Od malena volio sam pisati priče i oduvijek sam sanjao da ću jednoga dana izreći „Rez. Idemo ispočetka.“ Znete, kao što to djeca rade. Rade li uopće? Sanjao sam i sanjao sam. Sve do svoje 17-e godine, odjednom rodila se ONA. Jednostavno se u glavi rodila Uršula Srebrnicki. Ideja koja je bila samo puko ime, a iz tih šesnaest slova, rodila se cijela priča. Ne mogu opisati taj osjećaj, kemijska je samo letjela po papiru, pogledaš na sat i vidiš da je devet uvečer. Nastaviš dalje, pogledaš još jednom, pet ujutro. Vrijeme ne postoji u kreativnosti. Svoju sam ideju iznio roditeljima, koji su uvijek bili djelomična podrška. Kao što roditelji to inače i budu, malo jesu na vašoj strani, ali uistinu brinu se što će Marica reći Branki, a Branka Sandri i tako dok cijela tržnica ne počne pričati da Sanja ima sina koji je malo nastran i piše priče i izmišlja likove sa svojih sedamnaest godina, umjesto da se priprema za maturu. No, dobro, pokušao sam ne slušati takve komentare i znate što? Saznat ćete.

Svoju sam priču iznio jednoj vrlo ljubaznoj ženi koja je radila u kazalištu. Iako, da budem iskren, ona nije imala pojma što se dešava iza zastora. To vam je kao da jedan arhitekt ide smišljati lijek za koronu. Dakle, da ste toj gospođi rekli da je William Shakespeare skupa marka odjeće, rekla bi vam

„Posjedujem njihovu majicu.“ Budući da takve osobe uglavnom vole materijalne stvari, osim što sam joj pustio priču da preda ravnatelju kazališta, dao sam joj Lindt čokoladu jer Dorina nije dovoljno dobra za njene standarde.

A onda? Samo sam čekao i čekao. Prošlo je gotovo dva tjedna, nisam mogao vjerovati. Škola je bila dosadna kao i inače, ljudi su u školi i dalje isti, svi žive pod staklenim

zvonom. „ Jelena!“ , povikala je učiteljica iz povijesti, „nemoj stajati na suncu, dođi u hlad.“

Hlad, pomislio sam, znao sam. To mi fali. Kada sam došao kući preradio sam svoju priču. Ljude ne interesira život jedne bezobrazno bogate Uršule Srebrnicki, ljude zanima drama i svađe i krvoproliće. Jelena Hlad je nedostajala u mojoj priči. Tako sam preradio svoju priču i ona je sada imala svoj smisao. Bila je iskrena i realna i brutalna. Znao sam odmah što mi je činiti. Kupio sam Merci i odnio onoj gospođi zajedno s pričom. Ovoga je puta bila nasmijana, kao da je jedva čekala da se vratim. Uzela je moju priču i čokoladice, naravno. Onda sam samo čekao. Ovoga su puta prošla dva dana i pogodite što?

Mobitel zvoní. Ja za ručkom, moja mama ljuta, javio sam se.

„Zanimljiva priča. Dobro okarakterizirani likovi. Ponedjeljak u 15.00.“, jedino sam to shvatio od cijelog razgovora. Bio sam uzbuđen.

Taj crni ponedjeljak promijenio je sve. Bio je zainteresiran.

A onda možete misliti što je uslijedilo. Moja sreća dakako. Ili nesreća.

Usporedio bih ovu svoju situaciju sa sportskim komentatorom. „Devetka trči prema голу, u vodstvu je, izgledno je da će ovaj biti pobjednički gol, već osjećamo zlato u ruci i i i,...nema gola.“

Tako je bilo sa mnom, imao sam svojih pet minuta slave. Moja priča doživjela je „boom“, napravili su predstavu na temelju moje priče, moji su bili ponosni na mene, profesorica iz hrvatskog gledala me kao boga. Ravnatelj kazališta počeo me češće zvati i znao je pitati „ Što ćemo dalje?“

Već sam se vidio kroz par godina kako ću završiti i biti NETKO i NEŠTO. Međutim inspiracija me napustila. Tražio sam Uršulu i Jelenu na drugim mjestima; ispod stola, u šumi, u životinjama, u djevojkama. Ništa.

Sjedio sam danima, mjesecima u svojoj sobi. Pokušavao sam razgovarati sa sobom, pokušavao sam čitati raznu literaturu. Toliko novih činjenica je ulazilo u moju glavu, a toliko sam se osjećao praznim. Katkada su dani započinjali, a da se nisam imao čemu radovati. Bio sam bijesan, tužan, usamljen, a nitko me nije shvaćao.

Jedino o čemu sam razmišljao je o tome kako da budem inspiriran stvarima oko sebe. Kažu ljudi da inspiracija može biti i kapljica kiše, u meni je neprestano padala kiša, ali inspiracije nigdje. Osjećao sam se neshvaćenim, mama je htjela da odem pričati s nekime, da se ne mogu ovako ponašati. Samo sam ju čuo da govori nešto, ali nisam slušao. Dotakao sam dno dna. Savladala me tmina. Ostali su govorili „Daj se razvedri malo! Što si tako depresivan“. Na to bih odgovarao sarkazmom poput „Wow, hvala ti na tom savjetu, kako se ja nisam sjetio da prestanem biti tužan i budem ponovno sretan, puno hvala!“

Bio sam neshvaćen. Imao sam želju i volju, ali ideja je nedostajala. Svi oni oko mene, ponašali su se kao da sam psihički bolestan. Zašto?

Onda se desilo i ovo, nisam proslavio svoju punoljetnost, maturu riješio nikad gore, nisam upisao ništa, ništa me nije interesiralo. Dobio sam otkaz na dva posla. Problemi su me potopili. Izgubio sam se u svojoj priči, doslovno.

I tako, prolazili su mjeseci. Na mene su već svi davno zaboravili. Ravnatelj kazalište ne zove, gospođa Čokolada sigurno ne misli na to koju ću joj iduću skupu čokoladu donijeti, pozornica kazališta već je odavno očistila tragove Uršule i Jelene. Znao sam da moram poraditi na svojoj sreći, pa sam to i učinio. Bio sam glumac, glumac njihove predstave. Svaki dan bi pojeo istu kašu kao i svi oni. 10 grama lažnog osmijeha, 10 grama lažne sreće, 10 grama lažne topline i to sve pomiješamo i pojedemo za doručak. Nakon nekog vremena, odlučio sam zapravo potražiti sreću. Osvrnuti se oko sebe. Ljeto je dolazilo, pa tako i ljepše vrijeme. Sjeo sam se na travnjak jednog obližnjeg sela i gledao ušima. Slušao sam zvuk tišine. Osjetila su podivljala, znači li to...da sam sretan? I bio sam. Sami smo krojači naše sudbine, ne znam čija je to rečenica, ali bilo je to tako u tom trenutku. Nakon tih par sati šutnje, vratio sam se kući.

„Blistaš srećo“, rekla je mama „drago mi je vidjeti te nasmijanog“. Zagrlio sam je.

Znate u čemu je bio problem? Dao sam previše truda u svoju priču i predstavu. Nisam se bavio svakidašnjim stvarima. Izgubio sam starog sebe, radi pet minuta slave. Projekt je naravno bio zanimljiv i uspješan i bio sam ponosan na sebe. Postao sam Uršula, ona je držala konce, a ja sam samo bio marioneta njene predstave. Ne znam kako bi opisao taj osjećaj. To je kao kada gledate neku seriju, ona vas vuče iz sezone u sezonu, ali jednom kada ta 142. epizoda završi, gotovo je.

Neće drugi tjedan izaći nova epizoda. Ili, ako ne volite serije, onda je to s knjigom, pročitate knjigu do kraja i ona je gotova. Osjetite neku žalost.

Nema toga više, odlučio sam, ako se ikada rodi neka nova inspiracija, napisat ću je i biti ću ponosan na nju, ali nikada si više neću dopustiti da to kontrolira moju sreću.